

pro quibus H.: विरहेणार्द्रशोकां सर्वां स्वां शैलादाशु et mox
साभिज्ञानं - त्वद्वचोभिः male. D. et B. eam omittunt nec du-
bium esse potest quin spuria sit. Prorsus enim inepte
a tali nube poscitur ut redeat, neque haec scribere po-
tuit is poeta, qui in versibus praecedentibus tam elegan-
ter et ingeniose indicaverat, se nubem ne signo quidem
neque sono respondentem fingere velle.

113. D. प्रियमनुचितप्रार्थनावर्त्मनो मे mendose. - W. क्वचिदपि
न pro क्षणमपि च.

H. Sequitur in editione strophæ hæc, quam codd. mei
omittunt:

श्रुत्वा वार्ता जलदकथितां तां धनेशो ऽपि सद्यः
शापस्यान्तं सदयहृदयः संविधायास्तकोपः ।
संयोज्यैतौ विगलितशुचौ दम्पती हृष्टचित्तौ
भोगानिष्टानविरतसुखं भोजयामास शश्वत् ॥

Pro शापस्यान्ते quod apud W. exstat sensus flagitavit ut
scriberetur शापस्यान्तं.

Etiam hos versus, qui ne dictione quidem sua nimis
remissa se commendant, adulterinos esse vix demonstra-
tione eget. Qui carmen iis foedavit, molliculi animi homo,
ferre non potuit, quod post tot tristes imagines laetus
exsulis reditus ne verbo quidem esset significatus; unde
nil antiquius habuit, quam ut Marte suo, etsi invita Mi-
nerva hanc lacunam expleret. Kâlidâsas autem se vere
poetam eo monstravit, quod nil tale Yaxae querimoniae
adderet. Strophæ ad poema concludendum insertæ ex-
emplum huic prorsus simile est in Ghatakarpāro, v. 21,
id quod scholiastam editum non fugit; alii distichon illud
omiserunt, ut in prooemio annotavi.